

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Nike International Ltd.**, se sídlem One Bowerman Drive, Beaverton, Oregon 97005-6453, USA, zast. JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 37, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyhotoveného dne 6.8.2010, č.j. 20395-2/2010-900000-302,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) k jeho odvolání změněno rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové (dále jen celní ředitelství) ve věci stanovení povinnosti žalobce uhradit náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem (dále též rozhodnutí o nákladech) podle § 4 odst. 3 písm. a) a § 13 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních , týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně dalších zákonů (dále jen zákon o opatření) a § 95 písm. b) zák. č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen celní zákon) v celkové výši 148 975,- Kč, ze dne 6.5.2010, č.j. 4646/2010-060100-40 (dále též prvostupňové správní rozhodnutí) tak, že se ve výrokové části rozhodnutí za slova „, (dále jen celní zákon)“ doplňuje následující text: „a za použití nařízení Rady (ES) č. 1383/2003, o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo, ve znění pozdějších změn“. Ostatní části výroku prvostupňového rozhodnutí zůstaly beze změny.

Žalobce v podané žalobě popsal průběh správního řízení a namítal :

(1) Před uplatněním opatření celními orgány měl být jako majitel práva informován o statutu zboží. Pokud kdykoliv v průběhu správního řízení celní orgán dospěl k závěru, že jeho původní informace, poskytnutá majiteli práva, je neúplná nebo nesprávná, měl jej o tom neprodleně informovat a pokud tak neučinil, zavinil, že byl žalobce jako majitel práva z tohoto důvodu neúspěšný v postupu podle nařízení Rady (ES)) č. 1383/2003 ze dne 22.7.2003 o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatření, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (dále jen nařízení Rady), neboť ten vycházel z nesprávných informací poskytnutých mu celní správou.

K tomu žalobce poukázal na článek 4, resp. čl. 9, nařízení Rady a namítal, že v rámci řízení podle tohoto nařízení vycházel pouze a výlučně z dokumentu „sdělení o zadržení zboží podezřelého z porušování práv k duševnímu vlastnictví“ (dále též „sdělení „), jinou informaci od žalovaného neobdržel. Rozhodnutí o zajištění zboží žalobci nikdy nebylo doručeno, ale z výše uvedeného sdělení má zato, že buď bylo rozhodnutí o zadržení zboží učiněno nesprávně podle článku 4 nařízení Rady, nebo byl žalobce jako majitel práva mylně informován, že se tak stalo a přitom rozhodnutí bylo jiné, v obou případech celní správa zásadním způsobem pochybila.

Žalobce tvrdil, že navzdory poučení celního úřadu nepodal žádost o přijetí celních opatření podle článku 5 nařízení Rady, přesto celní správa zboží nadále zadržovala. Závěr žalovaného o tom, že nedostatky v rozhodnutí o zadržení zboží (dále též rozhodnutí o zajištění zboží) neměly vliv na jeho platnosti, je nesmyslný, neboť se procesními nedostatky tohoto rozhodnutí vůbec nezabýval.

Podle žalobce nikdy nebyly splněny podmínky řízení podle nařízení Rady neboť se podle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení na toto zboží nevztahuje. Rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady celní správy je proto zmatečné.

Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora (dále jen ESD) č. C-405/03 s tím, že Celní úřad Benešov (dále jen celní úřad) zboží zadržel předčasně v situaci, kdy ještě ani nebylo zbožím Společenství. Navíc celní úřad žalobce sdělením nesprávně informoval, že zboží již je zbožím Společenství a tudíž, že již svá práva může uplatňovat. Obdobná otázka byla řešena ESD ve věci ECJ C-495/09. Podle sdělení celního úřadu bylo předmětné zboží zajištěno podle článku 4 odst. 1 nařízení Rady a článku 9 (poznámka : správně má být uveden § 9) zákona o opatřeních. V této části žaloby již žalobce připustil, že měl v době zajištění zboží platně vydaná celní opatření, ale namítal, že bylo proto teoreticky možné použít čl. 9 nařízení Rady nikoli čl. 4. Proto je rozhodnutí o zajištění zboží od samého počátku neplatné. Celní ředitelství mělo věc postoupit celnímu úřadu k novému řízení podle § 94 správního řádu.

Žalobce celní správu písemně i telefonicky informoval, že zboží sice porušuje jeho práva k ochranným známkám (dále jen OZ), nicméně, že se jedná o originální zboží, které není možné podle nařízení Rady zajistit. Celní správa přesto zboží nepropustila a to i navzdory námítkám dovozce a příjemce zboží společnosti KMJS DUO Servis s.r.o., která celnímu úřadu opakovaně sdělovala, že zboží jsou originály.

Již z odborného vyjádření žalobce mělo být celnímu úřadu zřejmé, že zboží sice porušuje práva k OZ žalobce, ale jedná se o zboží podléhající výjimce z aplikovatelnosti nařízení Rady. Pokud celní úřad navzdory výše uvedeným skutečnostem neměl o právním postavení zboží jasno, bylo na něm, aby si opatřil další potřebné dokumenty či vysvětlení a vyzval dovozce, deklaranta, příjemce a případně i žalobce, aby dodali další doplňující dokumenty nebo svá vysvětlení doplnili či upřesnili.

Na základě shora uvedeného měl žalobce dále za to, že v jeho věci je rozhodování o nákladech postupem podle nařízení Rady a zákona o opatřeních zcela vyloučeno, neboť se tyto právní předpisy na jeho případ vůbec nevztahují. Celní správa pochybila jednak, když podle těchto předpisů postupovala a druhak, že přes upozornění na své pochybení omyl nenapravila. Podle žalobce není možné náklady vzniklé nesprávným úředním postupem a nesprávnou aplikací nařízení Rady účtovat žalobci jako majiteli práva, který v důsledku chybné informace celních orgánů, že zajištění zboží proběhlo předčasně v režimu vnějšího tranzitu, resp. dočasného uskladnění, neměl možnost adekvátně reagovat. K tomu zdůraznil, že majitel práva je striktně vázán informacemi, které mu poskytne celní úřad a sám nemá možnost tyto informace jakkoliv ověřit, neboť není účastníkem předmětného celního řízení. Za situace, kdy byl žalobce jako majitel práva nejprve informován, že zadržené zboží podléhá režimu nařízení Rady a poté, co učinil adekvátní právní kroky, celní správa po několika měsících přehodnotila svůj původní záměr a konstatovala, aniž by ovšem majitele práva o této radikální změně názorů informovala, že se ve skutečnosti jedná o zboží nalézající se v režimu vnějšího tranzitu, resp. dočasného uskladnění, a tedy nepodléhá nařízení Rady, nezbylo žalobci než na tento obrat, který jej dostal vinou nesprávného úředního postupu celního úřadu do hmotně právně i procesně neudržitelné situace v řízení před civilním soudem, adekvátně reagovat. Touto změnou postoje celní správy došlo k formální změně právní situace zásluhy a žalobce se dostal kvůli zmatečnému postupu celní správy v civilním řízení do situace, kdy nemohl být kvůli pochybení celních orgánů v soudním řízení úspěšný. Pouze díky vlastní iniciativě, tj. uzavření soudního smíru s příjemcem, pak žalobce odvrátil vznik odpovědnosti za případnou škodu vzniklou deklarantovi či příjemci zboží. Žalované rozhodnutí je proto nesprávné, nezákonné a nemravné, neboť náklady, které vznikly v důsledku pochybení celní správy, by musel uhradit žalobce jako majitel práva, který vznik těchto nákladů nijak nezavinil.

(2) Podle žalobce jsou celní orgány oprávněny a zároveň povinny požadovat úhradu nákladů po kontrolované osobě, přičemž žádné ustanovení, nařízení ani zákon nedává celní správě možnost požadovat tyto náklady bez dalšího po třetí osobě, která nebyla vlastníkem, držitelem ani kontrolovanou osobou a nebyla tedy vůbec účastníkem řízení o zajištění zboží. Článek 6 nařízení Rady umožňuje celní správě požadovat po vlastníkově práv úhradu nákladů, které celní správě vznikly v souvislosti s činnostmi dle tohoto nařízení pouze v mezích stanovených zákonem o opatření a rozhodně ne v situaci, kdy je nařízení Rady nepoužitelné. Článek 6 nařízení Rady plní subsidiární funkci pro případ, že by celní správě nějaké náklady vznikly a tato je nebyla prokazatelně schopna uhradit standardním způsobem, tj. na účet kontrolované osoby. Je v rozporu s dobrými mravy, aby celní správa požadovala úhradu svých nákladů po žalobci, který byl jejím jednáním poškozen na místo, aby je požadovala po subjektu, který svým jednáním škodil a porušil platné právní předpisy. K tomu poukázal na § 33 zákona o opatřeních a § 95 celního zákona, podle kterých náklady nese kontrolovaná osoba. Opačný výklad je podle žalobce nesprávný a nezákonný. Celní správa na situaci správně aplikovala § 95 celního kodexu (poznámka : správně má být uveden celní zákon), ale nesprávně a bezdůvodně ignorovala dispozici normy stanovící, že takto vyčíslenou částku zaplatí osoba, která zboží předložila celnímu úřadu.

(3) K době trvání zadržení, resp. zajištění, zboží žalobce znovu namítal nesprávnost postupu podle článku 4 nařízení Rady s tím, že zajištění bylo provedeno předčasně v okamžiku, kdy se ještě nařízení Rady na zboží nevztahuje a navíc bylo zajištěno zboží, které je výslovně z pravomoci nařízení Rady vyloučeno. K tomu uvedl, že nejpozději dne 5.12.2008 obdržel celní úřad písemné odborné vyjádření žalobce, že předmětné zboží nese právní vadu

nedovoleného dovozu do Evropského společenství (dále jen ES), přičemž se jedná o zboží žalobce, nicméně není určeno pro evropský trh. Již v tomto okamžiku muselo (mělo) být celnímu úřadu zřejmé, že má předmětné zboží propustit. Pokud k tomu žalovaný konstatoval, že předmětné odborné vyjádření nepotvrzuje ani nevyvrací domněnku, že zboží je padělkem či nedovolenou napodobeninou, pak se usvědčuje ze zásadních procesních pochybení, neboť je to správní orgán ve smyslu § 50 správního řádu, který si opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí a je povinen zjistit všechny důležité okolnosti pro ochranu veřejného zájmu. Povinností žalovaného bylo před tím, než vydá rozhodnutí, si relevantní informace ujasnit a obstarat si jasné a dostatečné podklady. Rozhodnutí, zda zboží podléhá nařízení Rady, musí učinit celní orgán samostatně a vyřešit si to jako předběžnou otázku před případným vydáním rozhodnutí o zajištění zboží. Žalobce pouze může celnímu orgánu sdělit, zda se domnívá, že zboží porušuje nějaké jeho právo k duševnímu vlastnictví. Teprve po posouzení, jaké právo žalobce je porušeno právě s ohledem na článek 3 nařízení Rady a po posouzení celního statutu, v jakém se předmětné zboží nachází (což jsou informace, které majitel práva zpravidla nemá, celní správa je odmítá poskytovat), může celní orgán spolehlivě rozhodnout, zda je oprávněn zboží zjistit, resp. nadále zadržovat. Pokud zboží nepodléhá nařízení Rady, nesmí jej zajistit, resp. když už tak učiní, musí jej z vlastní iniciativy neprodleně propustit. Byl to žalovaný, resp. jemu podřízené složky, kdo zamlčel žalobci relevantní skutečnosti ohledně zajištění, nesprávně jej informoval o celním statutu zboží, nesprávně jej informoval o způsobu zajištění zboží, nesprávně jej poučil, ignoroval relevantní informace a v okamžiku zjištění nesprávnosti původně poskytnutých informací žalobce vůbec neinformoval o opravených skutečnostech, udržoval svými procesními pochybeními žalobce v domněnku, že zboží porušuje jeho práva k ochranným známkám a že podléhá nařízení Rady, totiž, že už je přihláшено k proclení do režimu volného oběhu.

(4) Žalobce dále nesouhlasil se způsobem vyčíslení nákladů. K tomu poukázal na to, že se v rozhodnutí celní ředitelství odvolává na § 95 písm. b) celního zákona, ale v zákoně o opatřeních není způsob určení výše nákladů stanoven. Stanovení výše nákladů procentem z hodnoty zajištěného zboží tedy v tomto zákoně nemá oporu a v případě striktního výkladu podle zákona o opatřeních lze akceptovat pouze prokázané skutečně vynaložené náklady. Nesouhlasil se stanovením výše nákladů z deklarované ceny zboží s tím, že může být záměrně nadsazena, ve skutečnosti může být výrazně nižší. Navíc je zcela zřejmé, že cena deklarovaná celnímu úřadu nekoresponduje s cenou deklarovanou posléze 17.3.2010 celnímu úřadu Paskov, kdy byla k celní deklaraci identického zboží společností KMJS DUO Servis s.r.o. přiložena faktura na částku 17 094 USD, což je částka v naprostém nepoměru k žalovaným uváděné a nijak nepodložené částce 40 943 USD. Žalobce žádné zboží celnímu úřadu nepředložil a podle § 95 věty první celního zákona tedy nemůže za náklady celní správě odpovídat. K tomu žalobce poukázal na článek 2 odst. 3, 4 Listiny základních práv a svobod.

Nato žalobce shrnul, že se na předmětné zboží a předmětný případ nařízení Rady nevztahuje, neboť zboží, které bylo celním úřadem zajištěno, nebylo vůbec zbožím společenstvím, bylo zbožím, které bylo oprávněně označeno ochrannou známkou, ale bez souhlasu majitele se dostalo do situace předvídané nařízením podle čl. 3. I z tohoto důvodu se na něj nařízení Rady a zákon o opatřeních nevztahují. Dále konstatoval, že jej celní úřad po nesprávném zajištění zboží nesprávně a neúplně informoval, tím mu poskytl nesprávné podklady pro civilní řízení a zavinil, že žalobce nemohl být v civilním řízení úspěšný. Přestože byl celní úřad na svá pochybení opakovaně i písemně žalobcem upozorněn, svá pochybení nenapravil a zavinil mimo jiné vznik vlastních nákladů, jejichž úhradu nyní na žalobci požaduje. S ohledem na to, že na zboží nelze použít nařízení Rady, nelze na tyto

případy použít čl. 6 tohoto nařízení a vztáhnout na tyto náklady prohlášení majitele práva. Způsob vyčíslení nákladů je v rozporu se zákonem.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že ust. § 9 odst. 3 zákona o opatřeních nestanoví povinnost celních orgánů zasílat rozhodnutí o zadržení zboží držiteli práv k duševnímu vlastnictví, kterého v souladu s článkem 9 odst. 2 nařízení Rady pouze uvědomí o přijatém opatření, čemuž celní úřad nepochybně dostál.

Žalobce si protiřečí, pokud tvrdí, že neměl k dispozici žádné informace o zásilce a nemohl nahlédnout do spisu, když v následujícím odstavci žaloby přiznává, že jeho pracovník provedl fyzickou prohlídku zadrženého zboží. Nahlédnutí do dokumentace zadrženého zboží by mu bylo ze strany celních orgánů jistě umožněno, pokud by tak žalobce učinit chtěl, takovou snahu však žalobce neprojevil a celní orgány nebyly povinny nutit žalobce, aby využil svých práv, jež mu bezesporu patří.

K postavení zboží v okamžiku jeho zadržení žalovaný uvedl, že žalobce nerozeznává rozdíl mezi dočasným uskladněním zboží podle článku 50 celního kodexu a celně schváleným určením umístění zboží do svobodného pásma ve smyslu článku 166 až 181 celního kodexu. V okamžiku zadržení zboží byl u zboží ukončen režim vnějšího tranzitu dle článku 92 celního kodexu a zboží bylo předloženo k celnímu řízení dle článku 40 celního kodexu, tedy bylo v postavení dočasně uskladněného zboží. Zboží pocházející z třetích zemí má v souladu s článkem 4 bod 8 celního kodexu statut „zboží, které není zbožím společenství“. Ke změně statutu pak může dojít v případě dovozu zboží jen na základě propuštění zboží do volného oběhu dle článku 4 bod 7 druhá odrážka celního kodexu. Zadržené zboží tedy mělo statut zboží, které není zbožím společenství. K postavení zadrženého zboží se žalovaný vyjádřil již ve svém rozhodnutí ze dne 8.3.2010.

K námitce vad sdělení žalovaný přisvědčil žalobci, že celní úřad uvedl chybně článek 4 namísto článku 9 nařízení Rady, což žalovaný žalobou napadeném rozhodnutí nijak nepopíral. K tomu poukázal na účel, za nímž bylo sdělení žalobci zasláno, tj. naplnění ustanovení článku 9 odst. 2 nařízení Rady. Podle žalovaného nebyl žalobce nikterak zkrácen na svých právech a není jasné, z čeho žalobce dovozuje neplatnost rozhodnutí o zadržení zboží či sdělení celního úřadu.

Podle žalovaného v textu odborného vyjádření žalobce není informace, že zadržené zboží je zboží originální. Rovněž absentuje jakákoliv zmínka o skutečnosti, že se jedná o zboží vyloučené z působnosti nařízení Rady. Byl to naopak žalobce, který celní orgány svými kroky uvedl v omyl a způsobil tak, že zboží bylo těmito orgány zadržováno. K tomu žalovaný poukázal na znění formulace odborného vyjádření v kontextu s žádostí o prodloužení lhůty k podání určovací žaloby s tím, že pokud by žalobce celnímu orgánu sdělil, že zadržené zboží není padělkem či nedovolenou napodobeninou, celní orgány by ztratily titul pro další zadržování zboží a zboží by bylo neprodleně vráceno jeho držiteli.

Obdobně jako odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k rozsudku soudního dvora ve věci C-405/03 a ve věci předběžné otázky C-495/09.

S poukazem na zjištění učiněná v průběhu řízení žalovaný konstatoval, že žalobce sám svými kroky záměrně udržoval celní orgány v přesvědčení, že zadržené zboží skutečně ve smyslu nařízení Rady práva k duševnímu vlastnictví porušuje. Je pak s podivem, že skutečnost, že celní orgány na základě zmíněných kroků žalobce nadále zboží zadržovaly (formulace užitá v odborném vyjádření ohledně povahy zboží, zřetelně projevovaná vůle žalobce, aby celní orgány zboží zadržovaly, informace podaná celním orgánům ohledně

podání určovací žaloby atd.) nyní žalobce označuje za pochybení. Taková argumentace je podle žalovaného čistě účelová s cílem vyhnout se úhradě nákladů, které jdou na vrub žalobce.

Žalobce se snaží vzbudit dojem, že držitel práva k ochranné známce je v celém procesu od zadržení zboží do rozhodnutí o jeho konečném postavení pasivním hráčem, plně odkázaným na informace celních orgánů, které určují konečný výsledek celého procesu. Naproti tomu je to právě držitel práva, tedy žalobce, který se po zadržení zboží stává pánem procesu, neboť právě on svými následnými kroky (zejména odborné posouzení povahy zadrženého zboží a podání určovací žaloby) determinuje další postup celních orgánů, tedy určuje, zda zboží bude vráceno jeho držiteli či bude následovat soudní řízení vedené za účelem autoritativního určení, zda zadržené zboží splňuje definici padělku či nedovolené napodobeniny.

K otázce určení povinné osoby a výše nákladů řízení žalovaný odkázal na podrobné stanovisko v odůvodnění svého rozhodnutí a na obdobnou věc vedenou Městským soudem v Praze pod sp.zn. 3Af 5/2010, kdy zcela v intencích názoru soudního dvora rozhodl ve prospěch žalovaného s tím, že náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem nese držitel práva duševního vlastnictví.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce poukázal na metodický pokyn generálního ředitelství cel č. 2/2011 z 30.3.2011 s tím, že byl sice vydán až následně, ale v podstatě upřesňuje metodiku postupu ukládání nákladů, z důvodu značné nekonzistence v praxi. Nesouhlasil s tím, že žalovaný neměl jinou možnost. Má být provedena novelizace, kde se již náklady paušální částkou ukládat nebudou. Dále tvrdil, že uplatňování nákladů za celní opatření je ve vztahu k majiteli práva subsidiární, celní správa musí náklady přesně specifikovat a musí odlišit, které vznikly v důsledku uplatňování celních opatření a které lze přičíst majiteli práva. Musí se jednat o skutečné náklady, nikoliv paušál. Částka musí být zdůvodněna, musí se jednat o náklady, které by nebylo jinak možné uhradit. K poukazu žalovaného na obdobné rozhodování ve věci 3Af 5/2010 ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) pod sp.zn. 5Afs 60/2011 uvedl, že se jedná o jiné skutkové okolnosti. Žalobce s těmito rozhodnutími nesouhlasí, byť z důvodu, že šlo o částku kolem 10 000 Kč, svůj nesouhlas nepředložil Ústavnímu soudu. Návrhy na provedení důkazů při ústním jednání vzal výslovně zpět s tím, že se jedná o listiny, které jsou součástí spisového materiálu nebo o nichž není sporu. Zástupce žalovaného správního orgánu uváděl obdobně jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení, zda byly v projednávané věci splněny podmínky pro postup celních úřadů ve smyslu článku 9 odst. 1 nařízení Rady a zda žalobci ve smyslu článku 6 odst. 1 téhož nařízení mohla být jako držiteli práva uložena povinnost nést náklady vzniklé v souvislosti s tím, že zboží bylo drženo pod celním dohledem.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle úvodních ustanovení bod (1), (2), (3) (5) nařízení Rady v rozhodném znění (1) Aby se zlepšilo fungování systému týkajícího se vstupu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví do Společenství a zpětného vývozu takového zboží ze Společenství, zavedeného nařízením Rady (ES) č. 3295/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se stanoví opatření s cílem zakázat propouštění padělků a nedovolených napodobenin do volného oběhu, režimu vývozu, zpětného vývozu nebo do některého režimu s podmíněným osvobozením od cla, je třeba vyvodit závěry ze zkušeností s jeho uplatňováním. V zájmu jasnosti je třeba zrušit a nahradit nařízením (ES) č. 3295/94. (2) Uvádění padělků a nedovolených napodobenin a veškerého zboží porušujícího práva duševního vlastnictví na trh způsobuje značnou škodu výrobcům a obchodníkům dodržujícím právní předpisy a držitelům práv a klame spotřebitele a v některých případech ohrožuje jejich zdraví a bezpečnost. Takovému zboží by měl být pokud možno zamezen přístup na trh a měla by být přijata opatření, která by účinně zabránila této protiprávní činnosti, aniž by tím byla ohrožena svoboda právně dovoleného obchodu. Tento cíl je v souladu se současným úsilím na mezinárodní úrovni. (3) V případech, kdy padělky, nedovolené napodobeniny a obecněji zboží porušující právo duševní a vlastnictví pochází nebo je dováženo ze třetích zemí, je třeba zakázat jeho uvedení na celní území společenství, včetně jeho překládky, propuštění do volného oběhu ve společenství, umístění do režimu s podmíněným osvobozením od cla a umístění do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu a je třeba zahájit příslušné řízení, které by umožnilo celním orgánům tento zákaz co možná nejúčinněji prosazovat (5) Opatření celních orgánů by mělo po dobu nezbytnou ke zjištění, zda podezřelé zboží představuje skutečně padělky, nedovolené napodobeniny nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, spočívat v pozastavení propuštění do volného oběhu, vývozu a zpětného vývozu nebo v zadržení tohoto zboží, pokud bylo umístěno do režimu s podmíněným osvobozením od cla, umístěno do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu, nebo je v daném okamžiku předmětem zpětného vývozu podléhajícího oznamovací povinnosti, nebo zboží uvedeného na celní území nebo opouštějící toto území.

Podle článku 1 odst. 1 písm. b) nařízení Rady v rozhodném znění toto nařízení stanoví podmínky, za kterých celní orgány přijímají opatření, existuje-li podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví v těchto situacích: je odhaleno při provádění kontrol zboží vstupujícího na celní území Společenství nebo opouštějícího toto území v souladu s články 37 a 183 nařízení (EHS) č. 2913/92, umístěného v režimu s podmíněným osvobozením od cla ve smyslu čl. 84 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, zpětně vyváženého, které podléhá oznamovací povinnosti podle čl. 182 odst. 2 uvedeného nařízení nebo umístěného do svobodného pásma nebo celního skladu ve smyslu článku 166 uvedeného nařízení.

Podle článku 2 téhož nařízení 1. Pro účely tohoto nařízení se „zbožím porušujícím právo duševního vlastnictví“ rozumí:

a) „padělky“, totiž:

i) zboží včetně jeho obalu označené neoprávněně ochrannou známkou, která je totožná s ochrannou známkou platně zapsanou pro stejný druh zboží, nebo která nemůže být od této ochranné známky ve svých podstatných znacích odlišena, a tím porušuje práva držitele příslušné ochranné známky podle práva Společenství, jak stanoví nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (4), nebo podle právních předpisů členského státu, ve kterém je podána žádost o přijetí opatření celních orgánů;

ii) jakýkoli symbol ochranné známky (včetně loga, etikety, nálepky, letáku, návodu k použití nebo záručního listu opatřených takovým symbolem), a to i tehdy, je-li předkládán samostatně, za stejných podmínek jako zboží zmíněné v bodu i);

iii) obalové materiály označené ochrannými známkami padělků uvedenými samostatně, za stejných podmínek jako zboží uvedené v bodu i);

b) „nedovolené napodobeniny“, totiž zboží, které představuje nebo obsahuje kopie pořízené bez souhlasu držitele autorského práva nebo práva s ním souvisejícího nebo práva k (průmyslovému) vzoru, bez ohledu na to, je-li zapsáno podle vnitrostátních právních předpisů, nebo bez souhlasu osoby oprávněné držitelem práva v zemi výroby, pokud výroba těchto kopií porušuje příslušné právo podle nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (5) nebo podle právních předpisů členského státu, ve kterém je podána žádost o přijetí opatření celních orgánů;

c) zboží, které v členském státě, v němž je podána žádost o přijetí opatření celních orgánů, porušuje:

i) patent podle právních předpisů dotyčného členského státu;

ii) dodatkové ochranné osvědčení, jako jsou osvědčení stanovená v nařízení Rady (EHS) č. 1768/92 (1) nebo v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1610/96 (2);

iii) národní odrůdové právo podle právních předpisů dotyčného členského státu nebo odrůdové právo Společenství, jako je právo stanovené v nařízení Rady (ES) č. 2100/94 (3);

iv) označení původu nebo zeměpisná označení podle právních předpisů dotyčného členského státu nebo nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 (4) a (ES) č. 1493/1999 (5);

v) zeměpisná označení, jako jsou označení stanovená v nařízení Rady (EHS) č. 1576/89 (6).

2. Pro účely tohoto nařízení se „držitelem práva“ rozumí:

a) držitel ochranné známky, autorského práva nebo práva s ním souvisejícího, práva k (průmyslovému) vzoru, patentu, dodatkového ochranného osvědčení, odrůdového práva, chráněného označení původu, chráněného zeměpisného označení a obecněji kteréhokoli z práv uvedených v odstavci 1; nebo

b) jakákoli jiná osoba oprávněná užívat kterékoli z práv duševního vlastnictví uvedených v písmenu a) nebo zástupce držitele práva nebo oprávněného uživatele.

Podle článku 3 odst. 1 téhož nařízení Rady toto nařízení se nevztahuje na zboží označené ochrannou známkou se souhlasem držitele této ochranné známky nebo na zboží opatřené chráněným označením původu či chráněným zeměpisným označením nebo na zboží chráněné patentem nebo dodatkovým ochranným osvědčením, autorským právem nebo právem s ním souvisejícím nebo právem k (průmyslovému) vzoru nebo odrůdovým právem a které bylo vyrobeno se souhlasem držitele práva, ale bez jeho souhlasu se ocitlo v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1. Rovněž se nevztahuje na zboží uvedené v prvním pododstavci, které bylo vyrobeno nebo je chráněno jiným právem duševního vlastnictví uvedeným v čl. 2 odst. 1 za jiných podmínek než jaké byly dohodnuty s držitelem příslušných práv.

Podle článku 5 odst. 1 téhož nařízení v každém členském státě může držitel práva podat u příslušného celního útvaru písemnou žádost o přijetí opatření celních orgánů, ocitne-li se zboží v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 (žádost o přijetí opatření).

Podle článku 6 odst. 1 téhož nařízení k žádosti o přijetí opatření je třeba připojit prohlášení držitele práva, které lze předložit buď v písemné nebo elektronické formě v souladu s vnitrostátními předpisy, že přijímá odpovědnost vůči osobám, které jsou dotčeny situací uvedenou v čl. 1 odst. 1 v případě, že postup zahájený podle čl. 9 odst. 1 je přerušen v důsledku jednání nebo opomenutí držitele práva, nebo v případě, že se dodatečně zjistí, že dotčené zboží neporušuje právo duševního vlastnictví. V prohlášení musí též držitel práva

vyjádřit souhlas s tím, že ponese veškeré náklady vzniklé podle tohoto nařízení v souvislosti s tím, že je zboží drženo pod celním dohledem v souladu s článkem 9, případně v souladu s článkem 11.

Podle článku 9 odst. 1, 2, 3 téhož nařízení

1. pokud má celní úřad, kterému bylo - v případě nutnosti po poradě s žadatelem - zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle článku 8, za prokázané, že zboží nacházející se v jedné ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do uvedeného rozhodnutí, pozastaví propuštění zboží nebo je zadrží. Celní úřad o tom okamžitě uvědomí příslušný celní útvar, který žádost projednával.

2. Příslušný celní útvar nebo celní úřad uvedený v odstavci 1 uvědomí držitele práva a deklaranta nebo držitele zboží ve smyslu článku 38 nařízení (EHS) č. 2913/92 o svém opatření a je oprávněn je informovat o skutečném nebo odhadovaném množství a skutečné nebo předpokládané povaze zboží, jehož propuštění bylo pozastaveno, nebo které bylo zadrženo, aniž by sdělením uvedených informací byli vázáni oznámit příslušnému orgánu, aby vydal rozhodnutí ve věci.

3. S cílem zjistit, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví podle vnitrostátního práva a v souladu s vnitrostátními předpisy o ochraně osobních údajů, obchodního, a průmyslového a profesního tajemství, celní úřad nebo útvar, který žádost projedná, oznámí držiteli práva - na jeho žádost a pokud jsou známy - jména a adresy příjemce, odesílatele, deklaranta nebo držitele zboží a původu místo, odkud bylo dovezeno, zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví..

Podle článku 10 téhož nařízení při rozhodování o tom, zda bylo podle vnitrostátního práva porušeno právo duševního vlastnictví, se použijí právní předpisy platné v členském státě, na jehož území je umístěno zboží nacházející se v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1. Tyto právní předpisy se rovněž použijí pro účely neprodleného oznámení celnímu útvaru nebo úřadu uvedenému v čl. 9 odst. 1 toho, že byl zahájen postup podle článku 13, pokud nebyl postup zahájen uvedeným útvarem nebo úřadem.

Podle článku 15 téhož nařízení podmínky skladování zboží během doby pozastavení propuštění nebo zadržení stanoví každý členský stát sám, avšak tyto podmínky nedávají vzniknout nákladům na straně celních správ.

Podle § 4 odst. 3 písm. a) zákona o opatřeních v rozhodném znění v případech uvedených v předpisu Evropských společenství⁴⁾ nebo v odstavci 2 celní ředitelství oznámí

a) majiteli práva rozhodnutí, jímž se stanoví částka, kterou je povinen uhradit, a číslo účtu, na který má být tato částka uhrazena.

Podle článku 13 odst. 1 téhož zákona má-li být uskladněno zadržené zboží do jeho propuštění do navrženého celního režimu, uplatní se obdobně podmínky pro dočasné uskladnění zboží.

Podle článku 37 celního kodexu v rozhodném znění

1. Zboží podléhá celnímu dohledu od vstupu na celní území Společenství. Může být podrobeno kontrole ze strany celních orgánů podle platných předpisů.

2. Zboží podléhá celnímu dohledu tak dlouho, jak je nutné pro zjištění jeho celního statusu, a nejedná-li se o zboží Společenství, aniž je dotčen čl. 82 odst. 1, do okamžiku změny jeho celního statusu, jeho umístění do svobodného pásma nebo svobodného skladu, jeho zpětného vývozu nebo jeho zničení podle článku 182.

Podle článku 40 téhož zákona zboží, které bylo podle čl. 38 odst. 1 písm. a) dopraveno na celní úřad nebo na jiné místo stanovené nebo schválené celními orgány, předloží celním orgánům osoba, která zboží na celní území Společenství dopravila, nebo případně osoba, která přebírá odpovědnost za přepravu tohoto zboží po jeho vstupu na toto území.

Podle článku 92 téhož zákona režim vnějšího tranzitu je ukončen předložením zboží s příslušnými doklady celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim.

Podle § 95 písm. b) celního zákona v rozhodném znění za dočasné uskladnění zboží ve skladech celního úřadu platí osoba, která zboží celnímu úřadu předložila, skladné ve výši 10 % z hodnoty uskladněného zboží, nejméně však 200 Kč, nepřesahuje-li doba uskladnění 30 dnů včetně dne uskladnění; přesáhne-li doba uskladnění 30 dnů, činí skladné 20 % z hodnoty uskladněného zboží.

Ad 1)

K těmto žalobním námitkám z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že dne 25.11.2008 bylo celnímu úřadu předloženo zboží – bavlněná trička (dále jen zboží) ve společném tranzitním režimu, kdy příjemcem zboží byla společnost KMJS DUO Servis s.r.o. se sídlem Ostrava, Hošťálkovice, Švestková 418/6, IČ 278 404 84 (dále jen příjemce). V rámci ukončení společného tranzitního režimu celní úřad provedl kontrolu kontejneru, v němž se zboží nacházelo. Přitom zjistil, že zásilka obsahuje mimo jiné též 11 698 ks bavlněných triček různých velikostí a různého barevného provedení, země výroby Honduras, dovoz z USA, odesílatel Le Barco Enterprice LLC, 441 Long Hil Road Unit 18 Groton (dále jen odesílatel), které bylo označeno registrovanou ochrannou známkou NIKE. S ohledem na to, že zboží bylo baleno v neoriginálních papírových kartonech s označením „Country of origin: Honduras“, nebyl připojen návod k použití či jakýkoliv certifikát jakosti či zdravotní nezávadnosti výrobků, způsob balení byl zcela odlišný od originálních výrobků a též s ohledem na nízkou hodnotu zboží, pojal celní úřad podezření, že se jedná o zboží podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví k ochranné známce NIKE (dále jen OZ), které je žalobce držitelem a proto zboží podle článku 9 nařízení Rady zadržel (rozhodnutí o zadržení ze dne 25.11.2008, sp.zn. 18837/08-176600-013, č.j. 18837/08-176600-013, dále jen rozhodnutí o zadržení či zajištění zboží a „tranzitní bezpečností doprovodný doklad a obchodní doklad datovaný 15.10.2008). Zboží bylo zadrženo podle článku 9 odst. 2 nařízení Rady s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 zákona o opatřeních,

Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že celní ředitelství na základě podnětu příjemce přezkoumalo rozhodnutí o zadržení zboží a rozhodlo v přezkumném řízení tak, že změnilo výrok rozhodnutí o zadržení zboží v údajích o použitých ustanovení nařízení Rady a zákona o opatřeních tak, že zboží bylo zadrženo podle článku 9 odst. 1 nařízení Rady a § 9 odst. 1 zákona o opatřeních oproti původnímu údaji, že bylo zadrženo podle článku 9 odst. 2 nařízení Rady s přihlédnutím k § 11 odst. 1 zákona o opatřeních. Dále celní ředitelství konstatovalo, že celní orgány měly právo rozhodnout o zadržení zboží, neboť z odborného vyjádření vyplývá, že došlo k porušení práva duševního vlastnictví (rozhodnutí v přezkumném řízení ze dne 18.3.2009, sp.zn. 18837/08-176600-013, č.j. 3594-09-170100).

Ve správním spise jsou rovněž založeny listiny, z nichž vyplývá, že celní úřad na žádost žalobce o přijetí opatření v souladu se zákonem o opatřeních ze dne 8.12.1999 přijal opatření č. 17-00-0008 v souladu s § 5 odst. 2 zákona o opatřeních tak, že celním úřadům oznámil, že mají přijmout opatření, která zabrání porušování práv žalobce k trojrozměrné OZ v případě, že se objeví skutečnosti odůvodňující podezření, že zboží porušuje právo žalobce

údajným padělkem nebo nedovolenou napodobeninou, především textilních výrobků neoprávněně označených ochrannou známkou NIKE, dále kdy zboží vykazuje odlišnosti ve vyšití ochranných známek, na výrobcích chybí informační štítky a jsou-li, tak rozsah informací neodpovídá originálu, a konečně, kdy balení zboží rovněž neodpovídá originálům.

Podáním ze dne 25.11.2008, sp.zn. 18837-23/08-176600-013 celní úřad žalobci sdělil zadržení zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví podle článku 4 odst. 1 nařízení Rady a § 9 zákona o opatřeních rozhodnutím o zadržení zboží, neboť existuje důvodné podezření, že porušuje žalobcova práva k ochranné známce. Ve sdělení popsal zadržené zboží a dále uvedl, že zboží bude zadrženo po dobu 3 pracovních dnů od okamžiku doručení tohoto sdělení s tím, že zajištěné zboží je možné si prohlédnout ve zde označeném skladu.

Podáním ze dne 5.12.2008, došlým celnímu úřadu dne 9.12.2008, žalobce sdělil, že na základě provedené kontroly zjistil, že toto zboží nese právní vady užití ochranné známky s tím, že k tomu bude poskytnuto odborné vyjádření.

V odborném vyjádření datovaném dne 5.12.2008 žalobce prohlašuje, že předložené zboží 11 698 ks trika krátký rukáv označené OZ, zajištěné dne 25.11.2008, je výrobkem, ke kterému je majitelem předmětných OZ a které bylo uvedeno na trh ES, přičemž nebyl k takovému uvedení udělen souhlas, toto je v rozporu s právy majitele OZ, zboží není určeno pro evropský trh, nebylo na něj vystaveno prohlášení o shodě a majitel ochranných známek nemá sebemenší možnost ovlivnit a garantovat splnění všech podmínek vyžadovaných předpisy ES, zejména ke vztahu k ochraně spotřebitele, s ohledem na tyto skutečnosti předložené zboží s takovými právními vadami, že poškozuje majitele OZ, když tyto jsou užity způsobem a proti vůli majitele OZ. Za této situace nemůže být předložené zboží považováno s ohledem na tyto vady za zboží určené na trh ES s OZ majitele s jeho souhlasem užití jeho ochranných známek. Znaky, které žalobce opravňovaly k uvedenému závěru, jsou formulovány:

1) tvar a kvalita vyšití nebo vypracování OZ na výrobku neodpovídá provedení na originálech určených na evropský trh,

2) použitá látka a text svojí kvalitou neodpovídá originálním výrobkům NIKE International Ltd. určeným na evropský trh,

3) na výrobku je odlišný štítek obsahující návod na praní a čištění výrobku. Předložené výrobky jsou přitom opatřeny OZ žalobci registrovaný v ČR Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly 164190 a 164139. Žalobci je uváděním předložených výrobků na trh, případně jiným obdobným způsobem, způsobována značná morální újma, jedná se o poškození jména a kreditu firmy na ČR trhu, uvedením předložených výrobků na trh došlo k poškození práv k ochranné známce a jména firmy NIKE.

Podáním ze dne 5.12.2008 (z téhož dne) žalobce požádal o prodloužení desetidenní lhůty o dalších 10 pracovních dnů z důvodu podání určovací žaloby.

Podáním ze dne 22.12.2008 žalobce oznámil celnímu úřadu, že téhož dne byla u Městského soudu v Praze podána žaloba žádající, aby soud konstatoval, že zajištěné zboží porušuje práva žalobce k jeho ochranným známkám a uložil dovozci toto zboží zničit s tím, že o konečném rozhodnutí bude žalobce celní úřad neprodleně informovat. V příloze podání je založena žaloba, která byla podle údajů na ní u soudu podána 22.12.2008. Z jejího obsahu je patrné, že se žalobce domáhá určení, že zboží zajištěné celním úřadem dle nařízení Rady porušuje jeho práva k duševnímu vlastnictví, které celní úřad zadržel, neboť v rámci běžné kontroly pojal podezření, že kontrolovaná zásilka dovozce obsahuje zboží, které porušuje práva k duševnímu vlastnictví, přičemž toto zboží se dovozce pokusil dopravit na území ČR. O zadržení zásilky celní úřad žalobce vyrozuměl sdělením. Tvrze skutečnosti dále potvrzují průvodní doklady provázející zboží, které obsahuje celní spis. Celní úřad umožnil žalobci prohlídku zajištěného zboží, kterou vykonal dne 25.11.2008 jako osoba pověřená žalobcem

pan Daniel Bursík, speciálně vyškolený k rozpoznávání padělků originální zboží žalobce. Ten na základě osobního ohledání zboží poté vypracoval na zajištěné zboží odborný posudek, v němž konstatuje a potvrzuje, že se skutečně jedná o výrobky, které porušují práva žalobce k duševnímu vlastnictví (bod IV žaloby). Podle žalobce bylo zjištěno, že zajištěné zboží nebylo vyrobeno a není tedy vůbec určeno pro trh ES a nebylo žalobcem na tento trh nikdy uvedeno. Vzhledem k tomu, zboží neodpovídá technickým a klimatickým požadavkům kladeným na výrobky v rámci EU, nýbrž technickým a klimatickým požadavkům kladeným na výrobek v zemi určení – Hondurasu, výrobek byl bez souhlasu žalobce dovezen na trh, pro který není určen a jehož podmínky nesplňuje. Zboží není opatřeno platným certifikátem prohlášení o shodě a nesplňuje požadavky kladené na takové výrobky na území ČR, včetně požadavků stanovených zákonem č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele). Žalobce dále uvedl, že podle zjištění celního úřadu bylo zajištěné zboží vyrobeno v Hondurasu, dovezeno do USA a odtud dovozcem převezeno přes Hamburk do České republiky, kde bylo celním úřadem zajištěno. Toto zboží tedy nespadá pod výjimky § 11 odst. 1, 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen zákon o ochranných známkách). Žalobce má tak ve vztahu k tomu zboží zachována práva podle § 8 téhož zákona. Tímto jednáním, tj. nedovoleným dovozem zboží označeného ochrannými známkami žalobce na celní území ES, dovozce porušil práva k duševnímu vlastnictví žalobce. Žalobce proto žádal, aby soud určil, že předmětné zboží, zadržené rozhodnutím celního úřadu ze dne 25.11.2008, porušuje jeho práva k duševnímu vlastnictví, uložil mu povinnost zničit zboží a uhradit náklady řízení (dále též určovací žaloba).

Za tohoto stavu vydalo celní ředitelství rozhodnutí ze dne 8.12.2009, č.j. 13557/2009-060100-40, kterým žalobci podle § 4 odst. 3 písm. a) a § 13 zákona o opatřeních a § 95 písm. b) celního zákona stanovil povinnost uhradit náklady v celkové výši 148 975 Kč (dále jen původní prvostupňové správní rozhodnutí). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí žalovaným rozhodnutím ze dne 8.3.2010, č.j. 2489-4/2010-900000-302 zrušeno a věc vrácena k novému projednání (dále jen původní druhostupňové rozhodnutí). Po opětovném projednání bylo celním ředitelstvím vydáno rozhodnutí dne 6.5.2010 pod č.j. 4646/2010-060100-40 (dále jen prvostupňové správní rozhodnutí), jímž byla žalobci podle § 4 odst. 3 písm. a) a § 13 zákona o opatřeních a § 95 písm. b) celního zákona stanovena povinnost uhradit náklady ve výši 166 081 Kč. O odvolání proti tomuto rozhodnutí, jehož odvolací body se v podstatné míře shodují s žalobními námitkami, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým skutkovým zjištěním a z nich vyvozeným právním závěrům správnímu orgánu I. stupně přisvědčil.

Žalobní námitky nejsou důvodné. Předně je třeba uvést, že podle obsahu spisového materiálu žalobce jako držitel práva k OZ požádal celní úřady o přijetí opatření podle zákona o opatřeních, mimo jiné u ochranné známky číslo zápisu 164139 a číslo zápisu 164190, ve smyslu článku 5 nařízení Rady. Celní útvar jeho žádost projednal a ve znění následných opětovných žádostí o prodloužení celní opatření k zabránění porušování práv k OZ v projednávané věci přijal. Neobstojí tak rozporná tvrzení žalobce v podané žalobě, že o přijetí opatření ve smyslu článku 5 nařízení Rady nepožádal/ požádal. Skutečnost, že žalobce ve smyslu článku 5 nařízení Rady podal žádost o přijetí opatření celních orgánů nadto vyplývá z jednotlivých úkonů žalobce poté, kdy byl sdělením celního úřadu z 25.11.2008 informován o zadržení zboží a sice z podání žalobce z 5.12.2008, odborného vyjádření z téhož data, žádosti o prodloužení lhůty z téhož data, jakož i z obsahu určovací žaloby proti dovozci. Žalobce rovněž neučinil vůči celním úřadům úkon, z něhož by bylo možno usuzovat, že žádost o podání opatření celních orgánů ve smyslu článku 5 nepodal a že zadržení zboží není v jeho prospěch jako držitele práva k OZ.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě je rovněž zřejmé, že se správní orgány před

tím, než žalobci sdělily, že zadržely zboží podezřelé z porušování jeho práv duševního vlastnictví, zabývaly postavením zboží v okamžiku uplatnění opatření ve smyslu nařízení Rady, když vyšly z tranzitního celního dokladu (evidenční číslo 08CZ1703009WEEKYY6) a obchodního dokladu (č. 6761). Z těchto dokumentů vyplynulo, že odesílatelem zboží je Le Barco Enterprise LLC Long Hill Road Unit 18 Groton, US a jeho příjemcem je společnost KMJS DUO Servis s.r.o. se sídlem Švestková 418/6, Hošťálkovice, Ostrava, Česká republika. Právem tak usuzovaly, že se jedná o zboží, které má být uvedeno na trh EU. V okamžiku zadržení zboží byl u zboží ukončen režim vnějšího tranzitu ve smyslu článku 92 celního kodexu, podle kterého je režim vnějšího tranzitu ukončen předložením zboží s příslušnými doklady celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim a ve smyslu článku 40 celního kodexu bylo zboží předloženo k celnímu řízení. Zboží tedy bylo v postavení dočasně uskladněného zboží. K tomu soud připomíná článek 37 odst. 1, 2 téhož zákona, podle kterého zboží podléhá celnímu dohledu od vstupu na celní území Společenství, může být podrobeno kontrole ze strany celních orgánů podle platných předpisů, podléhá celnímu dohledu tak dlouho, jak je nutné pro zjištění jeho celního statutu a nejedná-li se o zboží Společenství, aniž je dotčen článek 82 odst. 1, do okamžiku změny jeho celního statutu, jeho umístění do svobodného pásma nebo svobodného skladu, jeho zpětného vývozu nebo jeho zničení podle článku 182. V projednávané věci bylo před zadržením zboží předloženo ve stanovené lhůtě celním úřadem, odesláno celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a s neporušenou celní závěrou. Soud tak přisvědčuje žalovanému, že z žádných dostupných dokladů nevyplývá, že by zboží bylo předloženo celnímu úřadu určení v rozporu s podmínkami stanovenými pro tento režim. Naopak z nich vyplývá, že v okamžiku zadržení zboží byl režim vnějšího tranzitu ukončen a zboží bylo předloženo v souladu s článkem 40 celního kodexu k celnímu řízení.

Na základě dalších skutečností, které celní orgány vyhodnocovaly při kontrole kontejneru, v němž byla zásilka obsažena, tj. z listin doprovázející zboží (celní doklady, obchodní doklady) a dále ze skutečnosti, že zboží bylo baleno v neoriginálních papírových kartonech s označením „Country of origin: Honduras“, nebyl připojen návod k použití či jakýkoliv certifikát jakosti či zdravotní nezávadnosti výrobku, způsob balení byl zcela odlišný od originálních výrobků a zboží mělo nízkou hodnotu, přičemž se jednalo o dovoz z USA na území EU, pojal právem celní úřad *podezření*, že dochází k porušení práv duševního vlastnictví k OZ žalobce, který požádal ve smyslu článku 5 o přijetí opatření celních orgánů, a proto zboží zadržel. Zákonosti jeho postupu napovídají body zejména 1, 2, 3 a 5 úvodního prohlášení nařízení Rady, podle kterých uvádění padělků a nedovolených napodobenin a veškerého zboží porušujícího práva duševního vlastnictví na trh způsobuje značnou škodu výrobcům a obchodníkům dodržujícím právní předpisy a držitelům práv a klame spotřebitele a v některých případech ohrožuje jejich zdraví a bezpečnost. Takovému zboží by měl být pokud možno zamezen přístup na trh a měla by být přijata opatření, která by účinně zabránila této protiprávní činnosti, aniž by tím byla ohrožena svoboda právně dovoleného obchodu. Tento cíl je v souladu se současným úsilím na mezinárodní úrovni (bod 2). V případech, kdy padělky, nedovolené napodobeniny a obecněji zboží porušující právo duševní a vlastnictví pochází nebo je dováženo ze třetích zemí, je třeba zakázat jeho uvedení na celní území společenství, včetně jeho překládky, propuštění do volného oběhu ve společenství, umístění do režimu s podmíněným osvobozením od cla a umístění do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu a je třeba zahájit příslušné řízení, které by umožnilo celním orgánům tento zákaz co možná nejúčinněji prosazovat (bod 3). Opatření celních orgánů by mělo po dobu nezbytnou ke zjištění, zda *podezřelé zboží* představuje skutečně padělky, spočívat v pozastavení propuštění do volného oběhu, vývozu a zpětného vývozu nebo *k zadržení tohoto zboží*, pokud bylo umístěno do režimu s podmíněným osvobozením od cla, umístěno do svobodného celního pásma neboli

svobodného celního skladu, nebo je v daném okamžiku předmětem zpětného vývozu podléhajícího oznamovací povinnosti, nebo zboží uvedeného na celní území nebo opouštějící toto území (bod 5). Dále článek 1 bod 1. písm. b) nařízení Rady stanoví podmínky, za kterých celní orgány přijímají opatření, *existuje-li podezření*, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví v situaci, kdy je odhaleno při provádění kontrol zboží vstupujícího na celní území společenství nebo opouštějící toto území v souladu s článkem 37 a 183 celního kodexu umístěného v režimu s podmíněným osvobozením od cla ve smyslu článku 84 odst. 1 písm. a), zpětně vyvážení, které podléhá oznamovací povinnosti podle článku 182 odst. 2 nebo umístěného do svobodného pásma nebo celního skladu ve smyslu článku 166 celního kodexu. Shora uvedenými skutečnostmi je odůvodněna zákonnost postupu celního úřadu, neboť v projednávané věci **existovalo podezření**, že zboží je padělkem nebo nedovolenou napodobeninou ve smyslu článku 2 bod 1. písm. a), b) nařízení Rady (dále jen padělky), tj. zboží porušující právo duševního vlastnictví žalobce jako držitele práva (bod 2. písm. a) téhož článku). Naproti tomu ze skutečností, které celní úřad zjistil při kontrole kontejneru při předložení zboží (jak bylo uvedeno shora) a z úkonů, které žalobce po sdělení o zadržení zboží ze dne 25.11.2008 vůči celnímu úřadu učinil (*sdělení žalobce ze dne 5.12.2008, že na základě provedené kontroly zjistil, že toto zboží nese právní vady užití ochranné známky v ES, z odborného vyjádření z téhož data, kde žalobce prohlašuje, že se jedná o výrobek, ke jehož uvedení na trh ES žalobce jako majitele OZ neudělil souhlas, což je v rozporu s jeho právy jako majitele ochranných známek, že zboží není určeno pro evropský trh, nebylo na něj vystaveno prohlášení o shodě, majitel OZ nemá sebemenší možnost ovlivnit a garantovat splnění všech podmínek vyžadovaných předpisy ES, zejména ve vztahu k ochraně spotřebitele, předložené zboží je s takovými právními vadami, že jej poškozuje, když tyto OZ jsou užity způsobem a proti jeho vůli, za této situace nemůže být předložené zboží považováno s ohledem na popsání vady za zboží určené na trh ES s e souhlasem jejich majitele, z konkrétně popsání znaků rozdílů zboží oproti zboží originálnímu, z žádosti o prodloužení lhůty z téhož data pro získání všech podkladů a dokumentů k podání určovací žaloby, sdělení o podání žaloby ze dne 5.1.2009 včetně obsahu přiložené určovací žaloby, kde se žalobce vůči příjemci zboží společnosti KMJS DUO Servis s.r.o. domáhal určení, že zboží porušuje jeho práva k duševnímu vlastnictví a že je tento povinen je zničit*) nemohl celní úřad dojít k závěru, že je naplněn článek 3 nařízení Rady, jak žalobce tvrdí, ale právě naopak musel dospět k závěru, že je dán důvod pro postup podle článku 9 odst. 1 nařízení Rady a zboží, které se nacházelo v jedné ze situací podle článku 1 odst. 1, zadržet. K tomu soud připomíná odpovědnost žalobce za údaje, které v reakci na sdělení celního úřadu o zadržení zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví (článek 9 odst. 2) celnímu úřadu po kontrole zboží svým odborným zástupcem (článek 9 odst. 3) uvedl. Neobstojí tak námitka, že žalobce nebyl úspěšný v řízení o určovací žalobě proto, že jej celní úřad v průběhu řízení neinformoval o tom, že přehodnotil svůj závěr o celním statusu zboží. Ze spisového materiálu a žalobou napadené rozhodnutí je naproti tomu zřejmé, že za rozhodný okamžik, kdy mohl celní úřad poznat, že nadále již není oprávněn zboží zadržovat, je den, kdy se mu dostal do dispozice stejnopis určovací žaloby, tj. 29.12.2008, přičemž náklady byly žalobci vyměřeny právě do tohoto data. Soud ve shodě se žalovaným odmítá tvrzení žalobce o tom, že upozorňoval celní orgány na nesprávný postup, neboť žalobce tak učinil až podáním ze dne 13.11.2009 v řízení o uložení povinnosti uhradit náklady. Nekonal tak tedy v v období od 25.11.2008 do 29.12.2008, za které mu byly náklady uloženy, neučinil tak ani do 13.5.2009, kdy byl v řízení o určovací žalobě uzavřen smír, v právní moci dne 25.5.2009 (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13.5.2009, č.j. 2Cm 152/2008-55). Pokud žalobce věděl o skutečnosti, že pro zadržení zboží nejsou splněny zákonné podmínky, jak tvrdí, není ani soudu není zřejmé, proč celní úřad o této skutečnosti neinformoval, ale naopak jej udržoval v podezření, že zboží jsou padělky a že jsou tak dány důvody pro jeho zadržení.

Na projednávanou věc nedopadá rozsudek ESD C-405/03 ani věc sp. zn. C-495/03, neboť tyto případy byly skutkově odlišné. Ve věci sp. zn. C-405/03 byla posuzována otázka oprávněnosti zadržení zboží, které se nacházelo v režimu tranzitu a u nějž neexistoval důkaz, že směřuje na trh Společenství. Naproti tomu ve věci žalobce byl u zboží režim vnějšího tranzitu již ukončen a nic nenasvědčovalo tomu, že zboží směřuje na trh Společenství. Také ve věci sp. zn. C-495/03 byla předmětem posouzení soudního dvora předběžná otázka, zda mohou celní orgány zasáhnout vůči zboží, které přes území Společenství pouze tranzituje.

Neopodstatněné je dále tvrzení žalobce o neplatnosti sdělení celního úřadu žalobci o zadržení zboží z důvodu jeho zajištění zboží podle článku 4 odst. 1 nařízení Rady a článku 9 (správně mělo být uvedeno ust. § 9 zákona o opatřeních). K tomu žalobce tvrdil, že měl v době zajištění zboží platně vydaná celní opatření a bylo tak možné použít pouze článku 9 nařízení. Podle žalobce měla být náprava zjednána postupem podle § 94 správního řádu. Soud se i v tomto bodu shoduje se žalovaným, že byť celní úřad ve sdělení nesprávně uvedl článek 4 namísto článku 9 nařízení Rady, což žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nepopíral, je třeba vyjít ze smyslu tohoto sdělení. Smyslem sdělení o přijetí opatření podle čl. 9 nařízení Rady nepochybně je, aby byl držitel práva, deklarant nebo držitel zboží celním úřadem „informován“, resp. slovy článku 9 odst. 2 nařízení Rady „uvědomen“, o provedení opatření. Dále je celní úřad oprávněn informovat o skutečném nebo odhadovaném množství a skutečné nebo předpokládané povaze zboží, jehož propuštění bylo pozastaveno nebo které bylo zadrženo. A tak tomu bylo i v projednávané věci, neboť žalobce jako držitel práva na sdělení celního úřadu - informaci o zadržení zboží - reagoval shora uvedenými podáními (sdělení ze dne 5.12.2008, odborné vyjádření z téhož dne, žádost o prodloužení lhůty z téhož dne, sdělení o podání určovací žaloby s vlastní žalobou ze dne 29.12.2008). Tím dal najevo, že je o zadržení zboží uvědomen. Žalobcova subjektivní práva proto uvedeným pochybením celních úřadů nebyla dotčena takovou měrou, aby byla ovlivněna zákonnost průběhu řízení a rozhodnutí ve věci.

V rozporu s obsahem spisového materiálu je i tvrzení žalobce o jeho písemné informaci celnímu úřadu, že se jedná o originální zboží, které bylo na území Společenství dopraveno bez jeho souhlasu, přičemž za tuto písemnou informaci považoval své odborné vyjádření ze dne 5.12.2008. Jak vyplývá se shora uvedeného soud takové sdělení z textu odborného vyjádření žalobce nezjistil. Celní úřad proto právem i po podání žalobcova odborného vyjádření setrval v podezření, že dovezené zboží porušuje žalobcova práva duševního vlastnictví. O tom, že by žalobce informoval celní správu telefonicky, není ve správním spisu záznam a sám žalobce nijak své tvrzení nedoložil.

Pokud v této souvislosti žalobce dále namítal, že i příjemce zboží (společnost KMJS DUO Servis s.r.o.) celnímu úřadu opakovaně sděloval, že zajištěné zboží jsou originály a že bylo na celním úřadu, aby si další potřebné dokumenty či vysvětlení opatřil od dovozce, deklaranta, příjemce, případě i žalobce, pak soud jeho námitku rovněž odmítá. Celní úřad postupoval v souladu s článkem 9 odst. 2, 3 nařízení Rady, neboť žalobci umožnil, aby zboží zkontroloval, čehož žalobce využil a následně podal výše zmíněná podání z 5.12.2008, jimiž *podezření* celního úřadu nevyvrátil. Celní úřad měl v rozhodném období, tj. od 25.11.2008 do 29.12.2008, podklady pro důvodné podezření z porušování práv duševního vlastnictví žalobce a tvrzení dovozce společnosti KMJS DUO Servis s.r.o. o tom, že zajištěné zboží jsou originály, nemohlo toto podezření změnit. K tomu soud znovu poukazuje na kontrolní zjištění celního úřadu, vyjádření žalobce k povaze zboží a skutečnost, že obdobně dovozce argumentoval v řízení o zadržení zboží. Toto řízení bylo zakončené rozhodnutím ze dne 25.11.2008, zn. 18837/08-176600-013, které bylo následně v přezkumném řízení podle správního řádu změněno pro nesprávné uvedení ustanovení právních předpisů v jeho výrokové části, ve zbytku však bylo potvrzeno (rozhodnutí v přezkumném řízení ze dne 18.3.2009, značka 3594-09-170100-21).

Ad 2)

Soud nemohl vejít ani na námitku žalobce, že mu povinnost úhrady nákladů neměla být uložena. Je tomu tak proto, že podle článku 6 odst. 1 nařízení Rady musí držitel práva - žadatel o přijetí opatření - vyjádřit souhlas, že ponese veškeré náklady vzniklé podle tohoto nařízení v souvislosti s tím, že je zboží drženo pod celním dohledem v souladu s článkem 9, případně v souladu s článkem 11 (zjednodušený postup). K tomu soud připomíná znění článku 15, podle kterého podmínky skladování zboží během doby pozastavení, propuštění zboží nebo **zadržení** stanoví každý členský stát, avšak tyto podmínky **nedávají vzniknout nákladům na straně celních správ**. V projednávané věci bylo zboží zadrženo podle článku 9 odst. 2 nařízení Rady a § 9 odst. 1 zákona o opatřeních, přičemž podle § 11 odst. 2 téhož zákona se měl žalobce na výzvu celního úřadu písemně vyjádřit, že zadržené zboží je padělkem s doložkou, že údaje v tomto vyjádření jsou přesné, úplné, platné a pravdivé. Zboží bylo zadrženo na základě předchozí žádosti žalobce podle článku 5, jejíž součástí je jeho souhlas s tím, že ponese veškeré náklady takového zadržení podle článku 6 odst. 1 téhož nařízení. Na uvedené pamatuje též ust. § 4 odst. 3 písm. a) a ust. § 13 odst. 1 zákona o opatřeních, podle kterých celní ředitelství oznámí majiteli práva rozhodnutí, jímž se stanoví částka, kterou je na nákladech povinen uhradit, se splatností do 30 dnů od doručení rozhodnutí majiteli práva.

Na základě uvedeného pak nelze učinit jiný závěr než, že povinnou osobou k uhrazení nákladů je majitel práva k duševnímu vlastnictví, tedy žalobce.

Neobstojí ani tvrzení žalobce, že je takový postup celních orgánů v rozporu s dobrými mravy, neboť cílem postupu celních orgánů podle nařízení Rady a zákona o opatřeních je zajistit účinnou ochranu práv k duševnímu vlastnictví před zbožím, které tato práva porušuje.

Shodně zdejší soud judikoval ve věci sp. zn. 3 Af 5/2010 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5Afs 60/2011 v obdobné věci stejných účastníků řízení. Také z rozsudku soudního dvora ve věci C-93/08 jednoznačně vyplývá, že náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem nese držitel práva duševního vlastnictví. Pro úplnost soud uvádí, že se žalovaný touto otázkou velmi obsáhle zabýval na str. 18-23 odůvodnění svého rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje a ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že ust. § 33 odst. 1 zákona o opatřeních nelze považovat za prováděcí ustanovení k článku 15 nařízení Rady, neboť se nevztahuje k problematice, kterou řeší nařízení Rady, ale upravuje postup celní správy při ochraně vnitřního trhu, tedy ve vztahu k ochraně spotřebitele. Naproti tomu prováděcím ustanovením k článku 15 nařízení Rady je ustanovení § 4-31b zákona o opatřeních, konkrétně ust. § 4 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, které upravuje opatření přijímaná celními orgány vůči zboží, jimiž jsou porušována práva duševního vlastnictví **při provádění celního dohledu**. Poukaz zástupce žalobce při ústním jednání na novou právní úpravu a pozdější chování žalovaného je nerozhodný, neboť správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy platnými ke dni vydání jejich rozhodnutí. Z důvodů uvedených shora soud konstatuje, že se nejedná o pochybení celních úřadů, pokud zboží zadržovaly pro podezření z porušování práv duševního vlastnictví žalobce a za toto období žalobci uložily uhradit náklady za udržování zadrženého zboží pod celním dohledem. Žalobce byl ve sdělení o zadržení zboží celním úřadem informován, o jaké zboží se jedná, sám žalobce provedl kontrolu a zaslal celnímu úřadu podání, z nichž až do okamžiku sdělení o podání určovací žaloby nebylo možné jednoznačně určit, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci nařízení Rady, ale že je dána výluka dle článku 3 tohoto nařízení. Žalobce tak nemůže ani úspěšně tvrdit, že kvůli pochybení celních orgánů skončilo soudní řízení s příjemcem zboží smírem.

Ad 3)

Soud nemá pochybnosti ani o délce rozhodné doby, za kterou celní orgány uplatnily náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem. K tomu soud znovu poukazuje na skutečnosti zjištěné celním úřadem při kontrole kontejneru při dovozu zboží, tedy že zboží bylo baleno v neoriginálních papírových kartonech s označením „Country of origin Honduras“, nebyl připojen návod k použití či jakýkoliv certifikát jakosti či zdravotní nezávadnosti výrobku, způsob balení byl zcela odlišný od originálních výrobků, nízkou hodnotu zboží, které podle závěru soudu důvodně vedly celní orgány k závěru, že existuje podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví žalobce, který o přijetí opatření ve smyslu článku 5 nařízení Rady celní orgány již předtím požádal. Žalobce přitom poté, kdy byl uvědomen o zadržení zboží podezřelého z porušování jeho práv duševního vlastnictví, činil úkony (sdělení ze dne 5.12.2008, odborné vyjádření z téhož dne, žádost o prodloužení lhůty k podání určovací žaloby z téhož dne) kterými tyto závěry celního úřadu jednoznačně nevyvrátil. Stalo se tak až na základě sdělení žalobce o podání určovací žaloby s připojením jejího obsahu podáním došlým celnímu úřadu dne 29.12.2008. Soud sdílí stanovisko žalovaného, uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vyslovil politování nad tím, že celní úřad toto podání žalobce správně nevyhodnotil a setrval v zadržení zboží po dobu delší, než, jak ji později v žalobou napadeném rozhodnutí vymezil sám žalovaný, tj. od 25.11.2008 do 29.12.2008. Za podstatné soud považuje, že konečné rozhodnutí ve věci uložení nákladů žalobci celními orgány bylo vydáno v souladu se zákonem a že žalobou napadeným rozhodnutím byla rozhodná doba pro určení délky trvání oprávněnosti zadržení zboží a z toho vyplývající výše nákladů stanovena správně.

Ad 4)

Žalobce konečně namítal nesprávnost vyčíslení těchto nákladů a zpochybňoval postup správních orgánů podle zákona o opatřeních a celního zákona s tím, že deklarovaná cena zboží může být záměrně nadsazena a že tato nekoresponduje s cenou deklarovanou posléze 17.3.2010 Celnímu úřadu Paskov. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i písemného vyjádření k podané žalobě postupovaly celní orgány podle ust. § 95 písm. b) celního zákona a stanovily výši skladného ve výši 20% z hodnoty uskladněného zboží. Správní orgány nemají možnost odchýlit se od ust. § 95 celního zákona a stanovit výši nákladů za skladování zadrženého zboží jinak. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil pojem uvedený v ust. § 95 písm. b) „hodnota uskladněného zboží“ tak, že se jedná o cenu, jež je vyjádřena v příslušných obchodních dokladech vztahujících se k zadrženému zboží. Takový výklad soud považuje za konformní, neboť celní zákon ani zákon o opatřeních či nařízení Rady definici pojmu „hodnota skladovaného zboží“ neobsahují. Podkladem pro stanovení hodnoty skladovaného zboží se tak celním orgánům logicky staly obchodní doklady doprovázející zadržené zboží (č. 6761). Správní orgány současně neměly žádný relevantní důvod pro zpochybnění částky, která je za zboží v obchodním dokladu uvedena a zákon jim takovou pravomoc ani neumožňuje. Je nerozhodné, že při předložení zboží celnímu úřadu Paskov dne 17.3.2010 byla přiložena faktura na jinou částku (nižší), neboť celní orgány musely vyjít z obchodních dokladů existujících a platných ke dni, kdy bylo zboží zadrženo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí (str. 22 a 23) uvedl podrobný propočet nákladů, přičemž vycházel z obchodního dokladu č. 6761 ze dne 15.10.2008 a uvážil skutečnost, že zadržené zboží bylo uskladněno více jak 30 dnů, tedy v souladu s ust. § 95 písm. b) celního zákona určil výši nákladů na skladování zadrženého zboží ve výši 20% z hodnoty skladovaného zboží, tj. ve výši 166 081 Kč.

S poukazem na shora uvedené závěry soud považuje podmínky pro použití nařízení Rady ve spojení s dalšími shora citovanými právními předpisy pro zadržení zboží a následné

vyměření nákladů žalobci za splnění. Ze stejných důvodů neshledal rozhodnutí o povinnosti žalobce uhradit náklady nezákonným, zmatečným, neplatným či nemravným.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.